

RACHEL JOYCE

Για δύο
δευτερόλεπτα

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΤΟΥ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ
ΤΟ ΑΠΙΣΤΕΥΤΟ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ ΤΟΥ ΧΑΡΟΛΝΤ ΦΡΑΪ

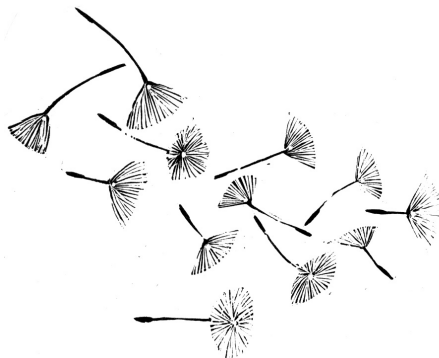

Όταν σταματάει το ρολόι, μόνο τότε ανασταίνεται ο χρόνος.

Γουίλιαμ Φόκνερ, *The Sound and the Fury*
(Βουή και μανία)

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η προσθήκη του χρόνου

Το 1972 προστέθηκαν στον χρόνο δύο δευτερόλεπτα. Η Βρετανία συμφώνησε να ενταχθεί στην Κοινή Αγορά και συμμετείχε στη Eurovision με το τραγούδι «Beg, Steal Or Borrow» των New Seekers. Τα δευτερόλεπτα προστέθηκαν επειδή το έτος ήταν δίσεκτο και η μέτρηση του χρόνου δεν συμβάδιζε με την περιστροφή της Γης γύρω από τον άξονά της. Οι New Seekers δεν νίκησαν στον διαγωνισμό τραγουδιού της Eurovision, όμως αυτό δεν είχε την παραμικρή σχέση με την κίνηση της Γης, ούτε με τα δύο δευτερόλεπτα.

Η προσθήκη του χρόνου τρομοκράτησε τον Μπάιρον Χέμινγκς. Ο εντεκάχρονος ήταν ένα ευφάνταστο παιδί. Ξάγρυπνος στο κρεβάτι του, φανταζόταν αυτήν την προσθήκη να εξελίσσεται και η καρδιά του πετάριζε σαν πουλί. Παρα-

τηρούσε τα ρολόγια προσπαθώντας να διαπιστώσει το γεγονός. «Πότε θα το κάνουν;» ρώτησε τη μητέρα του.

Εκείνη στεκόταν στον καινούριο πάγκο του πρωινού, κόβοντας μήλα στα τέσσερα. Ο πρωινός ήλιος ξεχυνόταν από τα διπλά φύλλα της μπαλκονόπορτας, σχηματίζοντας δύο πεντακάθαρα τετράγωνα μέσα στα οποία μπορούσε να σταθεί.

«Μάλλον όταν θα κοιμόμαστε», του είπε.

«Όταν θα κοιμόμαστε;» Τα πράγματα ήταν ακόμα χειρότερα απ' όσο νόμιζε.

«Εκτός και αν το κάνουν ενώ είμαστε ξύπνιοι.»

Κατάλαβε ότι η μητέρα του δεν είχε ιδέα. «Άλλωστε τα δύο δευτερόλεπτα δεν είναι τίποτα», του είπε χαμογελώντας. «Σε παρακαλώ, πιες την πορτοκαλάδα σου.» Το βλέμμα της ήταν ζωηρό, η φούστα της σιδερωμένη, τα μαλλιά της στεγνωμένα με το σεσουάρ.

Ο Μπάιρον είχε μάθει για τα επιπλέον δευτερόλεπτα από τον φίλο του, τον Τζέιμς Λόου. Ο Τζέιμς ήταν το εξυπνότερο αγόρι που ήξερε ο Μπάιρον, και κάθε μέρα διάβαζε τους *Times*. Η προσθήκη των δύο δευτερολέπτων ήταν πραγματικά συναρπαστική, είπε ο Τζέιμς. Πρώτα οι άνθρωποι είχαν στείλει κάποιον στο φεγγάρι. Και τώρα θα τροποποιούσαν τον χρόνο. Όμως πώς ήταν δυνατόν να βρεθούν δύο δευτερόλεπτα που δεν υπήρχαν ως τότε; Ήταν σαν να δοκίμαζες να προσθέσεις κάτι ανύπαρκτο. Δεν ήταν ασφαλές. Όταν ο Μπάιρον το επεσήμανε, ο Τζέιμς χαμογέλασε. Αυτό σημαίνει πρόοδος, είπε.

Ο Μπάιρον έγραψε τέσσερις επιστολές: μία στον τοπικό βουλευτή, μία στη NASA, άλλη μία στους συντάκτες του *Βιβλίου των ρεκόρ Γκίνες* και μία τελευταία στον κύριο Ρόι

Κασλ, στο BBC. Τις έδωσε στη μητέρα του να τις ταχυδρομήσει, διαβεβαιώνοντάς την ότι ήταν σημαντικές.

Έλαβε μια φωτογραφία με αυτόγραφο του Ρόι Κασλ και ένα εικονογραφημένο φυλλάδιο για την προσσελήνωση του «Απόλλων 15», αλλά δεν υπήρξε καμία αναφορά στα δύο δευτερόλεπτα.

Τους επόμενους μήνες τα πάντα άλλαξαν, και τα πράγματα δεν θα επανορθώνονταν ποτέ. Σε όλο το σπίτι τα ρολόγια, που παλιότερα η μητέρα του τα κούρδιζε σχολαστικά, είχαν πια διαφορετικές ενδείξεις. Τα παιδιά κοιμόντουσαν όταν ήταν κουρασμένα και έτρωγαν όταν πεινούσαν, ενώ υπήρχαν μέρες που κυλούσαν ίδιες κι απαράλλακτες. Αν, λοιπόν, είχαν προστεθεί δύο δευτερόλεπτα σε μια χρονιά όπου συνέβη ένα λάθος –ένα λάθος τόσο ξαφνικό, που χωρίς τα δύο δευτερόλεπτα ίσως και να μην είχε συμβεί–, πώς ήταν δυνατόν να κατηγορηθεί η μητέρα του; Άραγε δεν ήταν μεγαλύτερο έγκλημα η προσθήκη του χρόνου;

«Δεν έφταιγες εσύ», έλεγε στη μητέρα του. Προς τα τέλη του καλοκαιριού η μητέρα του πήγαινε και καθόταν συχνά κοντά στη λιμνούλα, στο βάθος του αγρού. Εκείνες τις μέρες αναλάμβανε να ετοιμάσει το πρωινό ο Μπάιρον· ίσως ένα σάντουιτς με ένα τριγωνάκι τυρί λιωμένο. Η μητέρα του καθόταν σε μια πολυθρόνα, στριφογυρνούσε τα παγάκια στο ποτήρι της και προσπαθούσε να αφαιρέσει τους σπόρους από μια χούφτα χόρτα. Στο βάθος ο χερσότοπος λαμπύριζε κάτω από ένα πέπλο κίτρινου φωτός που θύμιζε γρανίτα λεμόνι· ο αγρός ήταν κεντημένος με λουλούδια. «Άκουσες;» της έλεγε ξανά, μια που η μητέρα του είχε την τάση να ξεχνά ότι δεν ήταν μόνη. «Έγινε επειδή πρόσθεσαν τα δύο δευτερόλεπτα. Ατύχημα ήταν.»

Εκείνη ανασήκωνε το πιγούνι της. Χαμογελούσε. «Καλό μου παιδί. Σ' ευχαριστώ.»

Τα πάντα οφείλονταν σε μια ελάχιστη εκτροπή του χρόνου, όλα όσα συνέβησαν. Τις συνέπειες συνέχισαν να τις βιώνουν πολλά χρόνια μετά. Από τα δύο αγόρια, τον Τζέιμς και τον Μπάιρον, μόνο το ένα συνέχισε την πορεία του. Κατά καιρούς ο Μπάιρον σήκωνε το βλέμμα πάνω απ' τον χερσότοπο, σε έναν ουρανό γεμάτο αστέρια που πάλλονταν τόσο έντονα ώστε το σκοτάδι ζωντάνευε, και αισθανόταν να φλέγεται απ' τη λαχτάρα –τη λαχτάρα για την αφαίρεση εκείνων των δύο επιπλέον δευτερολέπτων. Τη λαχτάρα για τον σεβασμό του χρόνου στη μορφή που ήταν κάποτε.

Μακάρι να μην τον είχε ενημερώσει ποτέ ο Τζέιμς.

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

ΕΝΤΟΣ

Κάτι φριχτό

Ο ΤΖΕΙΜΣ ΛΟΥΥ και ο Μπάιρον Χέμινγκς πήγαιναν σχολείο στο Γουίνστον Χάους επειδή ήταν ιδιωτικό. Υπήρχε ένα άλλο δημοτικό σχολείο πιο κοντά, όμως δεν ήταν ιδιωτικό· μπορούσε να πάει οποιοσδήποτε. Τα παιδιά εκεί προέρχονταν από τις εργατικές κατοικίες της οδού Ντίγκμπι. Από τα επάνω παράθυρα του λεωφορείου πετούσαν πορτοκαλόφλουδες και γόπες τσιγάρων στα καπέλα των αγοριών του Γουίνστον Χάους. Τα αγόρια του Γουίνστον Χάους δεν χρησιμοποιούσαν λεωφορείο. Οι μητέρες τους τα πήγαιναν στο σχολείο με το αυτοκίνητο, επειδή η απόσταση ήταν μεγάλη.

Το μέλλον των αγοριών του Γουίνστον Χάους ήταν προκαθορισμένο. Η πορεία τους είχε αρχή, μέση και τέλος. Την επόμενη χρονιά θα συμμετείχαν στις γενικές εξετάσεις για την είσοδό τους στο κολέγιο. Τα εξυπνότερα αγόρια θα κέρδιζαν υποτροφίες και στην ηλικία των δεκατριών θα βρί-

σκονταν εσώκλειστα. Θα μάθαιναν να μιλάνε με την κατάλληλη προφορά, θα μάθαιναν τα κατάλληλα πράγματα και θα γνώριζαν τα κατάλληλα άτομα. Για να ακολουθήσει η Οξφόρδη ή το Κέμπριτζ. Οι γονείς του Τζέιμς είχαν κατά νου το Σεντ Πίτερς συγκεκριμένα του Μπάιρον, το Όριελ. Θα ακολουθούσαν καριέρες νομικών ή στελεχών του Σίτι, στις τάξεις της Εκκλησίας ή στις ένοπλες δυνάμεις, στα βήματα των πατεράδων τους. Κάποια μέρα θα αποκτούσαν στούντιο στο Λονδίνο και μια μεγάλη εξοχική κατοικία όπου θα περνούσαν τα Σαββατοκύριακα με τις συζύγους και τα παιδιά τους.

Ήταν αρχές Ιουνίου του 1972. Μια αχτίδα πρωινού ήλιου γλίστρησε κάτω απ' τις γαλάζιες κουρτίνες του Μπάιρον φωτίζοντας τα τακτοποιημένα προσωπικά του είδη. Τους ετήσιους τόμους τού *Βλέπω και μαθαίνω*, το άλμπουμ με τα γραμματόσημα, τον φακό του, το καινούριο κουτί *Abacadabra* με τα μαγικά κόλπα και το σετ χημείας με τον μεγεθυντικό φακό που του είχαν κάνει δώρο τα Χριστούγεννα. Το προηγούμενο βράδυ η μητέρα του είχε πλύνει και σιδερώσει τη σχολική στολή και την είχε τακτοποιήσει στην καρέκλα, με αποτέλεσμα να μοιάζει με δισδιάστατο αγόρι. Ο Μπάιρον κοίταξε το ρολόι χειρός, αλλά και το ξυπνητήρι του. Οι δευτερολεπτοδείκτες κινούνταν σταθερά. Αφού διέσχισε σιωπηλός τον διάδρομο, άνοιξε προσεκτικά την πόρτα στο δωμάτιο της μητέρας του και κάθισε στην άκρη του κρεβατιού.

Εκείνη ήταν απολύτως ακίνητη. Τα μαλλιά της σχημάτιζαν έναν χρυσαφένιο φραμπολά στο μαξιλάρι και το πρόσωπό της έτρεμε με κάθε ανάσα λες κι ήταν φτιαγμένο από νερό. Κάτω απ' το δέρμα διέκρινε τις μπλάβες φλέβες της. Τα χέρια του Μπάιρον ήταν απαλά και αφράτα σαν τη σάρ-

κα του ροδάκινου, όμως του Τζέιμς είχαν ήδη φλέβες, αχνές ίνες που ξεκινούσαν από τα κότσια και κάποια μέρα τελικά θα προεξείχαν, όπως συνέβαινε στους άντρες.

Στις έξι και μισή το ξυπνητήρι έσπασε τη σιωπή και τα μάτια της μητέρας του άνοιξαν απότομα –ένα γαλάζιο λαμπύρισμα.

«Γεια σου, γλυκέ μου.»

«Ανησυχώ», είπε ο Μπάιρον.

«Για το θέμα της ώρας πάλι;» Άπλωσε το χέρι στο ποτήρι και στο χάπι της και ήπια μια γουλιά νερό.

«Κι αν προσθέσουν σήμερα τα δύο επιπλέον δευτερόλεπτα;»

«Ο Τζέιμς είναι εξίσου ανήσυχος;»

«Δείχνει να το έχει ξεχάσει.»

Σκούπισε τα χείλη της και ο Μπάιρον την είδε να χαμογελά. Στα μάγουλά της εμφανίστηκαν δυο λακκάκια σαν μικροσκοπικές τρύπες. «Το ξανάπαμε. Και όχι μόνο μία φορά. Όταν προσθέσουν τα δευτερόλεπτα, όλο και κάποια αναφορά θα κάνουν, και πρώτα στους *Times*. Θα το συζητήσουν στο *Nationwide*.»

«Μου φέρνει πονοκέφαλο», της είπε.

«Όταν συμβεί, δεν θα το προσέξεις καν. Τα δύο δευτερόλεπτα δεν είναι τίποτα.»

Ο Μπάιρον ένιωσε το αίμα του να βράζει. Ήταν έτοιμος να σηκωθεί, όμως έμεινε στη θέση του. «Αυτό είναι που δεν συνειδητοποιεί κανένας. Τα δύο δευτερόλεπτα είναι τεράστιο ζήτημα. Είναι η διαφορά ανάμεσα στο να συμβεί κάτι και στο να μη συμβεί. Θα μπορούσες να κάνεις ένα βήμα παραπάνω και να πέσεις από έναν γκρεμό. Είναι πολύ επικίνδυνο.» Μιλούσε φουριόζικα.

Εκείνη τον κοίταξε συνοφρυωμένη όπως έκανε όταν προσπαθούσε να υπολογίσει κάποιο άθροισμα. «Πρέπει να ετοιμαστούμε», του είπε.

Η μητέρα του τράβηξε τις κουρτίνες στο τεράστιο παράθυρο και κοίταξε έξω. Είχε καταφθάσει μια καλοκαιρινή ομίχλη από τον χερσότοπο του Κράναμ' τόσο πυκνή, που οι λόφοι πέρα από τον κήπο κινδύνευαν να εξαφανιστούν. Κοίταξε φευγαλέα τον καρπό της.

«Επτά παρά είκοσι τέσσερα», είπε σαν να ενημέρωνε το ρολόι της για την ακριβή ώρα. Αφού πήρε τη ροζ ρόμπα της απ' την κρεμάστρα, πήγε να ξυπνήσει τη Λούσι.

Όταν ο Μπάιρον σκεφτόταν τι είχε στο μυαλό της η μητέρα του, φανταζόταν μια σειρά από μικροσκοπικά περίτεχνα συρτάρια με χερούλια στολισμένα με κοσμήματα, τόσο λεπτεπίλεπτα που τα δάχτυλά του θα δυσκολεύονταν να τα πιάσουν. Οι άλλες μητέρες διέφεραν από τη δική του. Φορούσαν πλεχτά αμάνικα πουλόβερ και πλισέ φούστες, ορισμένες μάλιστα κυκλοφορούσαν με τα καινούρια παπούτσια πλατφόρμες. Ο πατέρας τού Μπάιρον προτιμούσε η σύζυγός του να ντύνεται πιο επίσημα. Με τις εφαρμοστές φούστες και τα τακούνια, την ασορτί τσάντα χειρός και το σημειωματάριό της, η Νταϊάνα έκανε τις υπόλοιπες γυναίκες να φαντάζουν απεριποίητες και ατημέλητες. Συγκρινόμενη μαζί της, η Άντρια Λόου, η μητέρα του Τζέιμς, έμοιαζε με μελαχρινό γίγαντα. Το σημειωματάριό της Νταϊάνα περιείχε άρθρα που είχε κόψει απ' τις σελίδες του *Good House-keeping* και του *Family Circle*. Σημείωνε ημερομηνίες γενεθλίων για να μην τις ξεχάσει, σημαντικές ημερομηνίες που αφορούσαν το σχολικό εξάμηνο, αλλά και συνταγές, οδηγίες πλεκτικής, ιδέες για τον κήπο, μυστικά κομμωτικής, καθώς

και λέξεις που δεν είχε ξανακούσει. Το σημειωματάριό της ξεχείλιζε από προτάσεις βελτίωσης: «22 νέα χτενίσματα για να είστε ακόμη ομορφότερες φέτος το καλοκαίρι.» «Συνταγές για εντόσθια.» «Πότε χρησιμοποιείται το τελικό -ν.»

«Elle est la plus belle mère», έλεγε κατά καιρούς ο Τζέιμς. Κι αμέσως μετά κοκκίνιζε και σιωπούσε, σαν να αναλογιζόταν κάτι ιερό.

Ο Μπάιρον φόρεσε το γκρι φανελένιο σορτσάκι και την καλοκαιρινή φανέλα του. Αναγκάστηκε να τραβήξει με δύναμη τα κουμπιά του πουκαμίσου για να τα κουμπώσει, παρόλο που το συγκεκριμένο ήταν σχεδόν καινούριο. Αφού στερέωσε με τις χειροποίητες καλτσοδέτες τις κάλτσες που έφταναν ως το γόνατο, κατέβηκε κάτω. Οι τοίχοι με τη σκούρα ξύλινη επένδυση γυάλιζαν σαν αγριοκάστανα.

«Μόνο μ' εσένα μιλάω, καλέ μου, με κανέναν άλλον», ακούστηκε να λέει τραγουδιστά η μητέρα του.

Στεκόταν στην άλλη άκρη του διαδρόμου, στο τραπεζάκι με το τηλέφωνο, έχοντας ήδη ετοιμαστεί. Δίπλα της η Λούσι περίμενε να της δέσει με κορδέλες τις πλεξούδες. Στην ατμόσφαιρα κυριαρχούσε το άρωμα του Vim και του γυαλιστικού Pledge, μυρωδιές καθησυχαστικές όσο και ο φρέσκος αέρας. Όταν ο Μπάιρον πέρασε από μπροστά της, εκείνη φίλησε τα ακροδάχτυλά της και τα πίεσε στο μέτωπό του. Δεν ήταν πολύ ψηλότερη από εκείνον.

«Είμαι μόνη με τα παιδιά», είπε στο ακουστικό. Τα παράθυρα πίσω της είχαν αδιαφανές λευκό χρώμα.

Στην κουζίνα ο Μπάιρον κάθισε στον πάγκο του πρωινού και ξεδίπλωσε μια καθαρή χαρτοπετσέτα. Η μητέρα του μιλούσε με τον πατέρα του. Της τηλεφωνούσε κάθε πρωί την ίδια ώρα και κάθε πρωί τού έλεγε ότι τον άκουγε.

«Ω, τα συνηθισμένα θα κάνω και σήμερα. Σπίτι, ξεχορτάριασμα. Συγύρισμα της ακαταστασίας του Σαββατοκύριακου. Η θερμοκρασία υποτίθεται ότι θ' ανέβει.»

Έχοντας ελευθερωθεί απ' τα χέρια της μητέρας της, η Λούσι μπήκε χοροπηδώντας στην κουζίνα και σκαρφάλωσε στο σκαμνί της. Έγειρε το κουτί με τα δημητριακά Sugar Stars στο μπολάκι της με τον Πίτερ Ράμπιτ. «Πρόσεχε», είπε ο Μπάιρον καθώς η μικρή έκανε να πιάσει τη γαλάζια κανάτα. Το αγόρι παρατήρησε την ακανόνιστη ροή του γάλακτος στην τραχιά επιφάνεια των δημητριακών της. «Θα το χύσεις, Λούσι», της είπε, περισσότερο από ευγένεια. Ήδη το είχε κάνει.

«Ξέρω τι κάνω, Μπάιρον. Δεν χρειάζομαι βοήθεια.» Κάθε λέξη της Λούσι έμοιαζε με στοχευμένη επίθεση στον αέρα. Άφησε ξανά την κανάτα στο τραπέζι. Στα χέρια της έδειχνε τεράστια. Στη συνέχεια δημιούργησε ένα παραπέτασμα από κουτιά δημητριακών γύρω από το μπολ της. Ο Μπάιρον διέκρινε μόνο την ανοιχτόξανθη κορυφή του κεφαλιού της.

Από τον διάδρομο ακούστηκε η φωνή της μητέρας τους. «Ναι, Σίμορ. Λάμπει από το γυάλισμα.» Ο Μπάιρον υπέθεσε ότι συζητούσαν για την καινούρια Jaguar.

«Λούσι, μου δίνεις σε παρακαλώ τα Sugar Stars;»

«Κανονικά δεν κάνει να τρως Sugar Stars. Πρέπει να τρως φρουτοσαλάτα και τα υγιεινά σου Alpen.»

«Θέλω να διαβάσω κάτι στη συσκευασία. Θέλω να δω τη φωτογραφία του Σούτι*.»

«Τώρα διαβάζω εγώ.»

* Σ.τ.Μ.: Sooty: αρκουδάκι-μαριονέτα, δημοφιλής χαρακτήρας τηλεοπτικής παιδικής σειράς στη Βρετανία.

«Δεν τα χρειάζεσαι όλα ταυτόχρονα», της είπε ήρεμα.
«Έτσι κι αλλιώς, Λους, δεν ξέρεις να διαβάζεις.»

«Όλα είναι όπως πρέπει», ακούστηκε η τραγουδιστή φωνή της μητέρας τους από τον διάδρομο. Ακολούθησε ένα νευρικό γέλιο.

Ο Μπάιρον αισθάνθηκε ένα κάψιμο στο στομάχι του. Προσπάθησε να πάρει ένα κουτί δημητριακών, μόνο ένα, πριν η Λούσι προλάβει να τον σταματήσει, όμως το χέρι της τινάχτηκε καθώς τραβούσε το κουτί προς το μέρος του. Η κανάτα με το γάλα πετάχτηκε στο πλάι και θρυμματίστηκε με πάταγο, ενώ το καινούριο πάτωμα καλύφθηκε ξαφνικά από ένα στρώμα λευκού γάλακτος και θραυσμάτων γαλάζιας πορσελάνης. Τα παιδιά έμειναν να κοιτάνε με το στόμα ανοιχτό. Ήταν σχεδόν ώρα να βουρτσίσουν τα δόντια τους.

Η Νταϊάνα εμφανίστηκε στην κουζίνα μέσα σε δευτερόλεπτα. «Μην κουνηθείτε!» φώναξε. Σήκωσε τα χέρια σαν να προσπαθούσε να σταματήσει κάποια διερχόμενα αυτοκίνητα. «Μπορεί να κοπείτε!» Ο Μπάιρον έμεινε εντελώς ακίνητος και ένιωσε τον σβέρκο του να πιάνεται. Καθώς η Νταϊάνα προχώρησε προς το ντουλάπι με τα καθαριστικά, ισορροπώντας στις μύτες των ποδιών της, με τα χέρια απλωμένα και τα δάχτυλα τεντωμένα, το πάτωμα έτριζε και κροτάλιζε κάτω απ' τα πόδια της.

«Εσύ φταις, Μπάιρον», είπε η Λούσι.

Η Νταϊάνα επέστρεψε βιαστικά με τη σφουγγαρίστρα, τον κουβά, το φαράσι και τη σκούπα. Βούτηξε τη σφουγγαρίστρα στο σαπουνόνερο και την έσυρε στην υγρή λιμνούλα. Αφού κοίταξε φευγαλέα το ρολόι της, συγκέντρωσε με τη σκούπα τα θραύσματα σε ένα στεγνό σημείο και τα έσπρωξε στο φαράσι. Μάζεψε τα τελευταία με τα χέρια και

τα τίναξε στο καλάθι. «Αυτό ήταν», είπε ζωηρά. Τότε μόνο πρόσεξε την αριστερή της παλάμη. Είχε άλικες γραμμές, σαν ρίγες.

«Μάτωσες», παρατήρησε η Λούσι, σοκαρισμένη και ταυτόχρονα ενθουσιασμένη με το τραύμα.

«Δεν είναι τίποτα», επέμεινε η μητέρα τους, όμως το αίμα κυλούσε στον καρπό της και, παρόλο που φορούσε ποδιά, κάμποσες σταγόνες είχαν πέσει στον ποδόγυρο της φούστας της. «Μην κουνηθείτε!» φώναξε ξανά, κι ύστερα στράφηκε επιτόπου κι έφυγε βιαστικά.

«Θ' αργήσουμε», είπε η Λούσι.

«Ποτέ δεν αργούμε», είπε ο Μπάιρον. Ήταν ένας από τους κανόνες του πατέρα τους. Οι Εγγλέζοι οφείλουν να είναι πάντοτε στην ώρα τους.

Όταν η Νταϊάνα επέστρεψε, είχε αλλάξει· είχε βάλει πράσινο φόρεμα στο χρώμα του δυόσμου και την αντίστοιχη μάλλινη ζακέτα. Είχε δέσει το χέρι της με επίδεσμο, με αποτέλεσμα να θυμίζει μικρή πατούσα ζώου, και είχε βάλει κραγιόν στο χρώμα της φράουλας.

«Γιατί κάθεστε ακόμη εδώ;» φώναξε.

«Μας είπες να μην κουνηθούμε», είπε η Λούσι.

Κλιπ, κλιπ, αντηχούσαν τα τακούνια της στον διάδρομο καθώς τα παιδιά την ακολουθούσαν βιαστικά. Τα μπλίζερ και τα σχολικά τους πηλήκια ήταν στην κρεμάστρα πάνω απ' τα σχολικά τους παπούτσια. Η Νταϊάνα άρπαξε τις σάκες και τα σακουλάκια με το κολατσιό τους.

«Ελάτε», είπε.

«Μα δεν βουρτσίσαμε τα δόντια μας.»

Η μητέρα τους δεν απάντησε. Ανοίγοντας απότομα την εξώπορτα, χώθηκε στο σάβανο της ομίχλης. Ο Μπάιρον και η Λούσι αναγκάστηκαν να τρέξουν για να την προλάβουν.

Στεκόταν εκεί, μια λεπτή φιγούρα με φόντο την πόρτα του γκαράζ. Κοιτούσε το ρολόι της, με τον αριστερό καρπό στριμωγμένο ανάμεσα στον αντίχειρα και τα υπόλοιπα δάχτυλα του δεξιού χεριού, λες και ο χρόνος ήταν ένα μικρό κύτταρο που το εξέταζε με μικροσκόπιο.

«Θα είμαστε εντάξει», είπε. «Αν βιαστούμε, μπορούμε να αναπληρώσουμε τη χαμένη ώρα.»

Το Κράναμ Χάους ήταν ένα κτίριο γεωργιανού ρυθμού από ωχρή πέτρα που έλαμπε λευκό σαν κόκαλο στον καλοκαιρινό ήλιο, ενώ τα χειμωνιάτικα πρωινά ήταν ροδαλό σαν σάρκα. Δεν ανήκε σε κάποιο χωριό. Υπήρχαν μόνο το κτίριο, ο κήπος και παραπέρα ο χερσότοπος. Το κτίριο είχε γυρισμένη αποφασιστικά την πλάτη στις ριπές του ανέμου, στον ουρανό και στη γη που πρόβαλλαν πίσω του, και ο Μπάιρον σκεφτόταν ότι θα ήταν καλύτερα να είχε χτιστεί κάπου αλλού, σε μια επίπεδη έκταση αγγλίζικων πάρκων για παράδειγμα ή στις ομαλές όχθες ενός ρυακιού. Το πλεονέκτημα της τοποθεσίας, σύμφωνα με τον πατέρα του, ήταν η απομόνωση. Ο Τζέιμς χαρακτήριζε ευφημισμό το συγκεκριμένο σχόλιο. Ήσουν αναγκασμένος να διασχίσεις με το αμάξι σχεδόν πέντε χιλιόμετρα για να πας στον πλησιέστερο γείτονα. Ανάμεσα στους κήπους και στις πρώτες πλαγιές του χερσότοπου υπήρχε αγρός με μια μεγάλη λιμνούλα, και ακολουθούσε μια ζώνη με φλαμουριές. Πριν από έναν χρόνο είχαν περιφράξει το νερό και είχαν απαγορεύσει στα παιδιά να παίζουν εκεί στο εξής.

Ο χαλικόδρομος κροτάλιζε κάτω απ' τους τροχούς της Jaguar. Η ομίχλη έμοιαζε με κουκούλα πάνω από τα μάτια του Μπάιρον. Έκλεβε το χρώμα και τις άκρες ακόμα και από

τα κοντινότερα πράγματα. Η έκταση με το γρασίδι, τα παρτέρια με τις πρασινάδες και τα κιόσκια με τις τριανταφυλλίες, τα οπωροφόρα δέντρα, η σειρά με τις οξιές, ο λαχανόκηπος, τα παρτέρια με τα λουλούδια και η πόρτα του φράχτη, όλα είχαν εξαφανιστεί. Το αυτοκίνητο έστριψε αριστερά και ακολούθησε τον δρόμο προς τις ψηλότερες κορυφές. Κανένας δεν μιλούσε. Η μητέρα του έγερνε μπροστά προσπαθώντας να δει καλύτερα πάνω απ' το τιμόνι.

Στον χερσότοπο οι συνθήκες ήταν ακόμα χειρότερες. Απλωνόταν σε μια έκταση άνω των δεκαπέντε χιλιομέτρων και από τις δύο πλευρές του δρόμου, αν και εκείνο το πρωί δεν διακρινόταν η διαχωριστική γραμμή ανάμεσα στους λόφους και στον ουρανό. Οι προβολείς του αυτοκινήτου άνοιγαν ρηχές τρύπες στο λευκό στρώμα. Κάθε τόσο κάποιος θολό κοπάδι αγελάδων ή ένα προτεταμένο κλαδί αποκτούσαν σχήμα, και η καρδιά του Μπάιρον αναπηδούσε καθώς η μητέρα του έκανε κάποιον απότομο ελιγμό για να τα αποφύγει. Κάποτε ο Μπάιρον είχε πει στον Τζέιμς ότι τα δέντρα του χερσότοπου ήταν τόσο τρομακτικά, που θα μπορούσαν να είναι φαντάσματα· ο Τζέιμς είχε συνοφρυωθεί. Πολύ ποιητικό, είχε σχολιάσει ο Τζέιμς, όμως δεν ήταν αλήθεια, όπως δεν ήταν αληθινός και ο αστυνομικός σκύλος στην τηλεόραση ο οποίος μιλούσε. Προσπέρασαν τη σιδερένια πύλη του Μπίτζλι Χιλ, όπου έμεναν οι τρελοί. Καθώς οι τροχοί της Jaguar γουργούριζαν διασχίζοντας τον χωματόδρομο, ο Μπάιρον ανάσανε ανακουφισμένος. Κι έπειτα, πλησιάζοντας στην πόλη, έστριψαν σε μια γωνία και φρέναραν απότομα.

«Ω όχι», είπε ο Μπάιρον και ανακάθισε. «Τι έγινε τώρα;»

«Δεν ξέρω. Έχει μποτιλιάρισμα.» Μόνο αυτό τους έλειπε.

Η μητέρα του έφερε τα δάχτυλα στα δόντια της και έκοψε ένα κομματάκι του νυχιού της.

«Εξαιτίας της ομίχλης;»

«Δεν ξέρω», του απάντησε και πάλι. Τράβηξε το χειρόφρενο.

«Νομίζω ότι κάπου εκεί πάνω βρίσκεται ο ήλιος», της είπε ζωηρά. «Σύντομα θα διαλύσει την ομίχλη.»

Τα αυτοκίνητα ήταν μπλοκαρισμένα μέχρι εκεί που έφτανε το βλέμμα· μέχρι που χάνονταν στο νεφελώδες πέπλο. Στ' αριστερά τους το αχνό περίγραμμα ενός καμένου οχήματος σηματοδοτούσε την είσοδο στην οδό Ντίγκμπι. Δεν πήγαιναν ποτέ από εκεί. Ο Μπάιρον είδε τη μητέρα του να κοιτά φευγαλέα προς εκείνη την κατεύθυνση.

«Θ' αργήσουμε», κλαψούρισε η Λούσι.

Αφού έλυσε το χειρόφρενο, η Νταϊάνα έβαλε πρώτη με το κιβώτιο να βρυχάται, έστριψε το τιμόνι και πάτησε το γκάζι πηγαίνοντας αριστερά. Άρχισαν να κατευθύνονται προς την οδό Ντίγκμπι. Η μητέρα του δεν έλεγξε καν τον καθρέφτη –ούτε έβγαλε φλας.

Αρχικά τα παιδιά ήταν αποσβολωμένα και δεν μπορούσαν να μιλήσουν. Πέρασαν μπροστά απ' το καμένο αυτοκίνητο. Τα τζάμια στα παράθυρα ήταν σπασμένα, ενώ οι τροχοί, οι πόρτες και η μηχανή έλειπαν, με αποτέλεσμα να θυμίζει απανθρακωμένο σκελετό· ο Μπάιρον άρχισε να σιγοτραγουδά επειδή δεν ήθελε να το σκέφτεται.

«Ο πατέρας λέει να μην πηγαίνουμε ποτέ αποδώ», είπε η Λούσι. Έκρυψε το πρόσωπο με τα χέρια της.

«Κόβουμε δρόμο μέσα απ' τις εργατικές κατοικίες», είπε η μητέρα τους. «Έχω ξανάρθει από εδώ.» Σήκωσε το πόδι από το γκάζι.

Δεν είχαν χρόνο να σκεφτούν τι τους είχε πει' ότι, παρά την απαγόρευση του πατέρα τους, είχε ξαναπεράσει από εκεί. Η οδός Ντίγκμπι ήταν χειρότερη απ' ό,τι είχε φανταστεί ο Μπάιρον. Σε ορισμένα σημεία δεν υπήρχε καν ασφαλτός. Η ομίχλη είχε κολλήσει στις σειρές των σπιτιών, με αποτέλεσμα αρχικά να προβάλλουν θολά και συγκεχυμένα και στη συνέχεια να μοιάζουν σαν να διαλύονται. Τα φρεάτια ήταν πηγμένα στα σκουπίδια· μπάζα, σακούλες, κουβέρτες, κουτιά, δυσκολεύσουν να διακρίνεις. Περιστασιακά έκαναν την εμφάνισή τους κάποια μπουγαδόσχοινα, γεμάτα σεντόνια και ρούχα που δεν είχαν χρώμα.

«Δεν θέλω να βλέπω», είπε η Λούσι και γλίστρησε απ' το κάθισμά της για να κρυφτεί.

Ο Μπάιρον προσπάθησε να εντοπίσει κάτι που να μην του προκαλεί άγχος. Κάτι που θα του ήταν οικείο και θα τον έκανε να αισθάνεται καλύτερα καθώς περνούσε απ' την οδό Ντίγκμπι. Ανησυχούσε υπερβολικά· η μητέρα του το είχε σχολιάσει πολλές φορές. Και ξαφνικά το βρήκε. Ήταν όμορφο: ένα δέντρο που έλαμπε μέσα στην ομίχλη. Είχε πλατιά τοξωτά κλαδιά που έμοιαζαν στολισμένα με λουλούδια στο ροζ της τσιχλόφουσкас, παρόλο που η περίοδος της ανθοφορίας στο Κράναμ Χάους είχε τελειώσει από καιρό. Ο Μπάιρον ένιωσε ένα κύμα ανακούφισης σαν να είχε γίνει μάρτυρας ενός μικρού θαύματος ή μιας πράξης καλοσύνης, ακριβώς τη στιγμή που έχανε την πίστη του και στα δύο. Κάτω απ' το δέντρο εμφανίστηκε μια κινούμενη φιγούρα. Μικρόσωμη· σε μέγεθος παιδιού. Πλησιάζοντας προς τον δρόμο επιτάχυνε και φάνηκε ότι είχε τροχούς. Ένα κορίτσι με κόκκινο ποδήλατο.

«Τι ώρα είναι;» ρώτησε η Λούσι. «Έχουμε αργήσει;»

Ο Μπάιρον κοίταξε φευγαλέα το ρολόι του και τότε πάγωσε. Ο δείκτης των δευτερολέπτων κινιόταν προς τα πίσω. Η φωνή έσκισε τον λαιμό του και συνειδητοποίησε ότι ούρλιαζε.

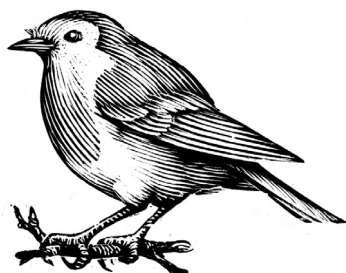
«Μαμά, να το! Σταμάτα.» Την άρπαξε από τον ώμο. Την τράβηξε με δύναμη.

Ούτε που κατάλαβε τι συνέβη στη συνέχεια. Όλα έγιναν πολύ γρήγορα. Ενώ επιχειρούσε να σηκώσει το ρολόι του –και πιο συγκεκριμένα τον δείκτη των δευτερολέπτων– στο ύψος των ματιών της μητέρας του, είχε ταυτόχρονα στον νου του το δέντρο που έμοιαζε με θαύμα και το μικρό κορίτσι που έβγαινε με το ποδήλατο στον δρόμο. Όλα αποτελούσαν στοιχεία του ίδιου πράγματος. Όλα πρόβαλλαν από το πουθενά, από την πυκνή ομίχλη, από τον χρόνο. Η Jaguar έκανε έναν απότομο ελιγμό κι εκείνος κοπάνησε τα χέρια του στο ταμπλό από μαόνι για να κρατηθεί. Καθώς το αυτοκίνητο φρέναρε απότομα, ακούστηκε ένας ήχος σαν μεταλλικός ψίθυρος, για να ακολουθήσει σιωπή.

Στις στιγμές που ακολούθησαν –οι οποίες δεν κράτησαν ούτε μερικά δευτερόλεπτα, ούτε όσο κρατάει μια αναλαμπή–, καθώς ο Μπάιρον αναζήτησε με το βλέμμα το παιδί στην άκρη του δρόμου χωρίς να το βρει, κατάλαβε πως κάτι φριχτό είχε συμβεί και πως η ζωή δεν θα ήταν πια η ίδια. Το κατάλαβε προτού ακόμα βρει τις κατάλληλες λέξεις.

Πάνω από τον χερσότοπο έλαμπε ένας εκτυφλωτικός κύκλος λευκού φωτός. Ο Μπάιρον είχε δίκιο για τον ήλιο. Από στιγμή σε στιγμή θα διέλυε την ομίχλη.

Τζιμ

Ο ΤΖΙΜ ΖΕΙ σε ένα τροχόσπιτο στις παρυφές του νέου οικισμού. Κάθε ξημέρωμα διασχίζει με τα πόδια τον χερσότοπο και κάθε βράδυ επιστρέφει. Δουλεύει στην ανακαινισμένη καφετέρια ενός σουπερ μάρκετ. Η καφετέρια διαθέτει wifi και τη δυνατότητα φόρτισης κινητών τηλεφώνων, αν και είναι και τα δύο άχρηστα για τον Τζιμ. Όταν ξεκίνησε έξι μήνες πριν, εργαζόταν στο τμήμα ζεστών ροφημάτων' όμως αφότου σέρβιρε έναν καπουτσίνο με γαρνιτούρα βατόμουρο και ένα κομμάτι σοκολάτα, υποβιβάστηκε στο καθάρισμα των τραπεζιών. Αν τα θαλασώσει και σε αυτή τη δουλειά, δεν του απομένει τίποτα. Ούτε καν το Μπίζλι Χιλ.

Ίχνη από σύννεφα διατρέχουν τον μαύρο ουρανό σαν ασημένιες τρίχες και ο αέρας είναι τόσο παγωμένος, που ξεφλουδίζει το δέρμα του. Κάτω απ' τα πόδια του το έδαφος έχει παγώσει σαν πέτρα και οι μπότες του λιώνουν με πά-

ταγο τα εύθρυπτα υπολείμματα από το γρασίδι. Ήδη διακρίνει τη φωτεινή αχλή του οικισμού Κράναμ, ενώ πολύ πιο πέρα οι προβολείς των αυτοκινήτων σαρώνουν τον χερσότοπο δημιουργώντας ένα περιδέραιο από μικροσκοπικά κινούμενα φώτα, κόκκινα και ασημί, τρυπώντας σαν κορδόνι το σκοτάδι.

Στα τέλη της εφηβείας του τον είχαν βρει εκεί πέρα μόνο με τα εσώρουχα και τα παπούτσια του. Είχε προσφέρει τα ρούχα του στα δέντρα· επί μέρες κοιμόταν στο ύπαιθρο. Οδηγήθηκε άμεσα στο ψυχιατρείο. «Γεια σου και πάλι, Τζιμ», είχε πει ο γιατρός σαν να ήταν παλιοί φίλοι, σαν ο Τζιμ να ήταν ντυμένος –όπως εκείνος– με κουστούμι και γραβάτα. «Γεια σου και πάλι, γιατρέ», είχε πει ο Τζιμ για να δείξει ότι δεν αποτελούσε απειλή. Ο γιατρός είχε εισηγηθεί θεραπεία με ηλεκτροσόκ. Αυτό του προκάλεσε τραύλισμα και αργότερα ένα μυρμήγκιασμα στα δάχτυλα που εξακολούθει να το αισθάνεται μέχρι και σήμερα.

Έτσι είναι ο πόνος· το ξέρει. Κάπου στο μυαλό του ό,τι του συνέβη τότε έχει μπερδευτεί. Έχει μετατραπεί σε κάτι άλλο· δεν είναι απλώς ο πόνος που ένιωσε τότε, αλλά κάτι άλλο, πιο περίπλοκο, που έχει σχέση με αυτό που συνέβη πριν από περισσότερα από σαράντα χρόνια, και με όλα εκείνα που έχασε.

Ακολουθεί τον δρόμο ως τον οικισμό. Υπάρχει μια πινακίδα που καλωσορίζει τους επισκέπτες στον οικισμό Κράναμ και τους ζητά να οδηγούν προσεκτικά. Πρόσφατα η πινακίδα έγινε αντικείμενο βανδαλισμού, μαζί με τη στάση του λεωφορείου και τις παιδικές κούνιες, και τώρα πια γράφει *Καλώς ορίσατε στο Τραγκράναμ*. Ευτυχώς το Κράναμ είναι από τα μέρη που ο κόσμος τα επισκέπτεται μόνο

αν η συσκευή πλοήγησής τους κάνει λάθος. Ο Τζιμ τρίβει την πινακίδα, αφού είναι ντροπή να τη βλέπεις έτσι κακοποιημένη, όμως η προσθήκη δεν σβήνει.

Τα καινούρια σπίτια είναι στριμωγμένα σαν σαρδέλες. Καθένα έχει μπροστά έναν κήπο, όχι μεγαλύτερο από θέση παρκαρίσματος, και μια πλαστική ζαρντινιέρα στο παράθυρο όπου τίποτα δεν φυτρώνει. Στη διάρκεια του Σαββατοκύριακου πολλοί κάτοικοι κρέμασαν στις υδρορροές χριστουγεννιάτικα λαμπιόνια, και ο Τζιμ σταματάει να τα θαυμάσει. Του αρέσουν ιδιαίτερα οι σταλακτίτες που αναβόσβήνουν. Στην κορυφή μιας στέγης, ένας φουσκωτός Άγιος Βασίλης μοιάζει σαν να ξηλώνει το δορυφορικό πιάτο. Ο συγκεκριμένος μάλλον δεν θα ήθελες να κατέβει απ' την καμινάδα σου. Ο Τζιμ περνά απ' το λασπώδες πλάτωμα που οι ντόπιοι το αποκαλούν Γκριν και το περιφραγμένο χαντάκι στη μέση. Μαζεύει μερικά άδεια κουτάκια μπίρας και τα κουβαλάει ως τον σκουπιδοτενεκέ.

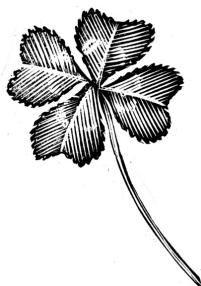
Μπαίνοντας στο αδιέξοδο, κοιτάζει το σπίτι που νοικιάζουν οι ξένοι φοιτητές, καθώς και εκείνο όπου ένας ηλικιωμένος κάθετα κάθε μέρα στο παράθυρο. Περνά από την πύλη με την προειδοποιητική ταμπέλα για τον άγριο σκύλο, και μετά από τον κήπο με την μπουγάδα που δεν τη μαζεύουν ποτέ. Στο βάθος το τροχόσπιτό του λαμπυρίζει στο φως του φεγγαριού, ωχρό σαν γάλα.

Δυο νεαροί περνούν από δίπλα του με ποδήλατο, τσιρίζοντας από ενθουσιασμό, ο ένας στη σέλα, ο άλλος καθισμένος στο τιμόνι. Φωνάζει «Προσ... σέξτε», αλλά δεν τον ακούν.

Πώς κατέληξα εδώ; αναρωτιέται ο Τζιμ. Κάποτε ήμασταν δύο.

Ο άνεμος φυσάει χωρίς να λέει το παραμικρό.

Τυχερά φυλαχτά

ΌΤΑΝ Ο ΤΖΕΙΜΣ ανέφερε πρώτη φορά την προσθήκη των δευτερολέπτων στον Μπάιρον, την είχε παρουσιάσει ως άλλο ένα ενδιαφέρον γεγονός. Τα αγόρια προτιμούσαν να κάθονται έξω από το παρεκκλήσι στη διάρκεια του μεσημεριανού διαλείμματος, την ώρα που τα υπόλοιπα παιδιά τριγυρνούσαν στο προαύλιο. Έδειχναν τις κάρτες που συγκέντρωναν από το τσάι Brooke Bond –και οι δυο τους συνέλεγαν αυτές της Ιστορίας της Αεροπλοΐας– και ο Τζέιμς έλεγε στον Μπάιρον ιστορίες απ’ την εφημερίδα που διάβαζε. Του εξήγησε πως δεν ήταν από τα κύρια άρθρα, είχε αναγκαστεί μάλιστα να το διαβάσει στα πεταχτά αφού το βραστό του αυγό ήταν ήδη έτοιμο, πάντως το βασικό νόημα ήταν πως εξαιτίας του δίσεκτου έτους η μέτρηση του χρόνου δεν συμβάδιζε με τη φυσική κίνηση της Γης. Προκειμένου να την τροποποιήσουν, έσπευσε να πει σοβαρά, οι επιστήμονες έ-

**«Η Joyce διαθέτει μια απίστευτη
ικανότητα να αποδίδει βαθύτατα
συναισθήματα με απλή,
ανεπιτήδευτη γλώσσα.»**

–Guardian

Είναι ένα πρωινό του 1972 –ένα συνηθισμένο πρωινό σαν όλα τ' άλλα. Ο εντεκάχρονος Μπάιρον ξυπνάει και βρίσκει τη σχολική στολή του προσεκτικά απλωμένη στην καρέκλα του γραφείου του. Στην κουζίνα, η αδελφή του παίζει με το κουτί των δημητριακών, όπως κάθε μέρα, και ακούγεται ο γνώριμος ρυθμικός ήχος από τα τακούνια της μητέρας του που περιφέρεται στο σπίτι φροντίζοντας να είναι όλα τέλεια. Έξω επικρατεί πυκνή ομίχλη.

Καθώς όμως η μητέρα του τον πηγαίνει στο σχολείο με το αυτοκίνητο, φαίνεται να προκαλεί ένα τρομακτικό ατύχημα –αλλά ο μόνος που το αντιλαμβάνεται είναι ο Μπάιρον. Μέσα σε μόλις δύο δευτερόλεπτα ο τέλειος κόσμος του θρυμματίζεται. Φοβούμενος να μιλήσει στους γονείς του, ο Μπάιρον εμπιστεύεται το μυστικό στον καλύτερό του φίλο, τον Τζέιμς, και μαζί καταστρώνουν ένα σχέδιο για να διορθώσουν το λάθος που απειλεί ν' αλλάξει τα πάντα στη ζωή τους.

Δύο παράλληλες ιστορίες που ξετυλίγονται αριστοτεχνικά –η μία στο σήμερα, η άλλη στο χθες... Ένα βαθιά συγκινητικό μυθιστόρημα για τις οικογενειακές σχέσεις, τις εύθραυστες συναισθηματικές ισορροπίες, την ενοχή, τη συγχώρεση... Μια διεισδυτική ματιά στον ανθρώπινο ψυχισμό, καθηλωτικά ρεαλιστική και αφοπλιστικά τρυφερή.

**ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ**

Δομοκού 4, Σταθμός Λαρίσης, 10440 ΑΘΗΝΑ, Τηλ. 210-5237635
info@klidarithmos.gr www.klidarithmos.gr
www.facebook.com/klidarithmos.gr

ISBN 978-960-461-617-6

9 789604 616176